

Vragen gesteld door de leden der Kamer, met de daarop door de regering gegeven antwoorden

1870

Vragen van het lid **Bussemaker** (PvdA) aan de minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid over *de arbeidsvoorwaarden en -condities voor reisleiders*. (Ingezonden 9 juni 2004)

1

Bent u bekend met de klachten uit de reisbranche over de arbeidsvoorwaarden en -condities waaronder reisleiders werken?¹

2

Kunt u de klachten van diverse organisaties, waaronder Harmattan en FNV-bondgenoten, bevestigen?

3

Kunt u een overzicht geven van de wijze waarop in de reisbranche begeleiders geworven en getraind worden, en van de honorering en arbeidsvoorwaarden?

4

Klopt het dat de Arbeidsinspectie zich nauwelijks met Nederlandse reisorganisaties bemoeit, omdat de activiteiten doorgaans in het buitenland plaatsvinden? Vindt u dat juist?

5

Vindt u de gevaren die mogelijk voortvloeien uit beperkte voorbereiding van reisbegeleiders, in het bijzonder ook voor de vakantiegangers, aanvaardbaar?

6

Wat bent u van plan te ondernemen om onwenselijke situaties in de reisbranche tegen te gaan en welke rol ziet u hierbij voor de sector zelf, de Arbeidsinspectie en het ministerie van Sociale Zaken en Werkgelegenheid (bijvoorbeeld via het algemeen verbindend verklaren)?

¹ Twee Vandaag, 13 mei jl., Trouw, 11 mei jl.

Antwoord

Antwoord van minister **De Geus** (Sociale Zaken en Werkgelegenheid). (Ontvangen 7 juli 2004)

1

Ja.

2

Mijn medewerkers hebben in dit verband onder andere in 1998 contact gehad met Harmattan en in 2002 met FNV-bondgenoten. Destijds zijn ook onderwerpen als lange werktijden, slechte beloning en zware arbeidsomstandigheden aan de orde gekomen.

3

De wijze van werving en training is een verantwoordelijkheid van betrokken partijen zelf. Het Ministerie van Sociale Zaken en Werkgelegenheid heeft hiervan geen overzichten. Hetzelfde geldt voor de wijze van honorering en arbeidsvoorwaarden

van begeleiders. Mij is wel bekend dat reisleiders in het buitenland niet onder de CAO reisorganisaties vallen.

4

Het werkterrein van de Arbeidsinspectie beperkt zich tot het Nederlandse grondgebied. De hier van belang zijnde wetgeving waarop de Arbeidsinspectie toezicht houdt – de Arbeidstijdenwet, de Wet minimumloon en minimumvakantiebijslag en de Arbeidsomstandighedenwet 1998 – geldt in het algemeen alleen in Nederland. In het buitenland is de Arbeidsinspectie niet bevoegd tot het verrichten van toezicht op de naleving van de Nederlandse wetgeving. Er bestaat dus geen juridische basis voor de Arbeidsinspectie om in het buitenland toe te zien op naleving van de Nederlandse wetgeving in het geval van reisleiders die in het buitenland werkzaam zijn.

5 en 6

Betrokken partijen in de reisbranche zijn zelf verantwoordelijk voor een gepaste voorbereiding van reisbegeleiders en voor adequate arbeidsvoorwaarden. Het ligt op de weg van sociale partners om hierover desgewenst afspraken te maken. Door middel van algemeen verbindend verklaren van CAO's is

het mogelijk ongebonden werkgevers te binden aan CAO-afspraken die door een belangrijke meerderheid in de relevante sector tot stand zijn gekomen. Het algemeen verbindend verklaren van CAO's houdt echter niet in dat door CAO-partijen gemaakte CAO-afspraken over de werkingssfeer van een CAO door mij kunnen worden uitgebreid met bijvoorbeeld een in de werkingssfeer door de CAO-partijen uitgesloten groep werknemers (zoals reisleiders in het buitenland). Kortom: leidend voor het algemeen verbindend verklaren is de werkingssfeer zoals die door CAO-partijen zelf is geformuleerd. Evenmin is er een reden om het uitsluiten van bepaalde beroepen, zoals reisleiders, als weigeringsgrond voor algemeen verbindend verklaring te beschouwen. Uitgesloten (beroeps)groepen hebben de vrijheid zich te verenigen en als zodanig te onderhandelen over een (eigen) CAO, dan wel te onderhandelen over opname in de werkingssfeer van een bestaande CAO.